

KULTURA ÉS ARISZTOKRATIZMUS. *)

Alles, was Europa jemals gross gemacht, beruht auf dem aristokratischen Geist.

Keyserling gróf.

Mikor Rohan herceg fölhívását, egy előadás tartására megkaptam, első érzésem az volt, hogy elhárítom magamtól a megtisztelő föladatot, hogy témámmal a *Fédération Internationale des Unions Intellectuelles* elé lépjek. Arra gondoltam, hogy az iskola padjaiból kilépve az események rögtön a gyakorlati életbe sodortak, tizenkilenc évvel már tiszt voltam, huszonhárom éves koromban ellenforradalmár és azóta is, időmet és igyekezetemet a politikai és társadalmi szervezkedés praktikus munkájának kellett szentelnem. Éreztem tehát a nehézségeket, amelyek egy ilyen elméleti diszkusziónál elém tárultak, de másrésről a tárgy, amelynek taglálására fölkértek, sokkal jobban érdekelt, semhogy le tudtam volna mondani erről az előadásról . . .

Valóban, egy régi család sarja lévén, Európa utolsó arisztokratikus országában, — ez az utóbbi kijelentés nem akar véleménynyilvánítás, helyeslés vagy kritika lenni — az *arisztokratikus kultúra* kérdése iránt érdeklődnöm, sőt, mondhatnám, lelkesednem kellett. Ezért és a tárgy érdekességének engedve, vállalva a homályosság és az unalmasság kockázatát is, elhatároztam, hogy kifejtem a kongresszus előtt — egyszerűen és minden célzat nélkül — véleményemet erről a kérdésről.

*

Mindenekelőtt hangsúlyoznom kell, hogy amikor arisztokratáról vagy arisztokratikus emberről beszélek, nem gondolok az arisztokráciára mint társadalmi osztályra vagy kasztra, sem arra, hogy az arisztokráciának alapvető kapcsolata lenne az arisztokratikus gondolattal. Úgy állnak a tények, hogy a születési arisztokrácia — bármilyen eredetű is — ma már nem képviseli kizárólagosan az arisztokrata-osztály alapítóinak gondolatát és ideáljait. A vérbeli arisztokrácia, amely régi törzsfők végső leszármazottaiból és hódító fajok hadvezéreiből tevődött össze; a hűbéres arisztokrácia, amely nemesi címeit a király iránti hűségnek köszönheti; a „kalandos“-nak nevezhető arisztokrácia, vagyis azok, akik az utolsó alkalommal, a napoleoni időkben, karddal szereztek nemességüket; és végül a pénz és a politikai szolgálatok arisztokráciája, a mult századból —: valamennyien dekadenciában vannak, vagy legalább is ilyeneknek látszanak a huszadik század elején és a háború előtti években. Érdekes fölemlíteni, hogy az újabb eredetű nemescsaládok nincsenek előnyös helyzetben a régibb-vérű arisztokrácia fölött. Úgy látszik a haladás ritmusa egyenes arányban áll azal a gyorsasággal, amellyel egy család a nép sorából az arisztokrácia kebelébe emelkedik. Mennél észrevétlenebb az emelkedés, annál inkább hatalmában marad a hanyatlás és pusztulás fölötti uralom. Ezenkívül még a nagyon régi családok sokkal hatékonyabb regene-

*) A *Fédération Internationale des Unions Intellectuelles* ezévi barcelonai kongresszusán tartott előadás.

ráló képességgel is bírnak, mint azok, amelyek egy vagy két nemzedék alatt vitték végbe pályafutásukat.

A földbirtok válsága, amely a francia forradalom óta kezdődött és a háború utáni eseményekkel csaknem befejeződött, mintha még siettette volna az arisztokráciák fejlődési útját. Mert hiba volna tagadni, hogy van bizonyos kapcsolat arisztokrácia és földbirtok között. A birtok nem csak alapot és keretet szolgáltat az arisztokráciának. Meg vagyok győződve, hogy egy öröklődő és több nemzedéken át megtartott jólét kedvezően befolyásolja az arisztokratikus képességek kifejlődését, nem csupán egy speciális osztályban, hanem általában az egész társadalomban. Ellenkezőleg viszont: a születésénél fogva arisztokrata lélek könnyen elveszítheti elkülönülő képességeit, ha brutális érintkezésbe kell lépnie a szegénység primitív szükségleteivel, mégha ez a szegénység tisztességes is; és az elfajulás csirái, amelyek ott rejtőzködnek gyakran a régi familiák kebelében is, katasztrófális szaporodásnak indulhatnak, ha e familiák egyik sarja hirtelen szembekerül egy olyan szükséggel, amelyhez öröklöttségénél fogva nincs szokva. Nem állítom, — inkább az ellenkezőjét vagyok hajlandó föltételezni, — hogy a régi familiák nem produkálnak többé gondolkozásukban és jellemükben kiválóan arisztokratikus férfiakat; sőt még arra is szeretném fölhívni a figyelmet, hogy az ebből a társadalmi osztályból származó arisztokratikus férfiaknak különleges kötelezettség jut osztályrészül. Mindenesetre lehetetlen az arisztokratikus gondolatot egyedül a régi nemesi címekkel kapcsolatban elképzelni. Másrésztől viszont nem akarok az arisztokratikus gondolatról mint kizárólag a szellemi *élite* megnyilatkozásáról beszélni, mert egyrészt semmiféle szellemi vagy érvényesülési *élite* nem kizárólagosan arisztokratikus, másrészt pedig még a legkiválóbb arisztokratikus tulajdonságok sem elégségesek önmagukban ahhoz, hogy ezeknél fogva valaki a szellemi *élite* tagja lehessen. Vannak kvalitások, különösen az alkotó zsenik kvalitásai, amelyek haladásra visznek, de semmi kapcsolatban nem állanak az arisztokratikus lélekkel; igaz, hogy ezek a tulajdonságok így is értékesek maradnak az emberiség fejlődésére nézve. Azért hát az arisztokratikus eszme megvilágítása céljából — úgy ahogyan én látom és ahogyan ma ez az eszme általános érdeklődésre számíthat, korunkban, amelyben a tömeg súlya oly nyomasztólag nehezedik az egyéni kvalitásokra — az arisztokratikus ember típusáról kasztokra, származásra és képességekre való tekintet nélkül fogok szólni. Előrebocsátom még azt is, hogy csupán az arisztokratikus férfi portréját óhajtom megrajzolni, minthogy az arisztokratikus nő komplikáltabb típusának megrajzolásához hiányoznak az elegendő ismereteim. . . .

A lényegénél fogva és nem véletlen körülmények folytán arisztokrata férfit életének minden szakaszán ugyanazok az alapvető kvalitások jellemzik: tulajdonságok, amiknek megnyilvánulásai minden arisztokratikus kultúra alapját teszik. Ezt az arisztokratikus férfit egyéninek, kialakultnak, lezártnak és függetlennek látom

magam előtt: azt az embert gondolom, akinek — a tömeggel elmerülőkkel szemben — kidomborodó egyénisége van. Az igazi arisztokrata mindenekelőtt individualista. Eleinte csak bizonyos formák kereteiben létezik, de aztán kitölti saját gondolatával a kereteket: életeszmenyével, amely a multban gyökerezik, de mindig és ellenállhatatlanul a jövő felé tör. Erre való tekintettel az első arisztokratikus tulajdonságot — és talán ez a legfontosabb — az *egyensúlyozottságban* jelölném meg.

Az arisztokratikus lélek egyensúlyozott és harmonikus. Lényegében olyan, mint a növény: gyökereit azokban a gondolatokban találja meg, amik szellemi növekedését meghatározták, és folyton nő-növekedik, észrevétlenül és szerves fejlődéssel emelkedve a nap felé. Épen azért a mozdulatlan forma, a retrográd gondolkodás és a fejlődéssel, tökéletesüléssel szembe-helyezkedő makacsság távol áll attól, hogy arisztokrata jellemvonás legyen. Csak az arisztokratikus eszmény elfajulása hozta létre — legtöbbször önző gazdasági érdekekkel és társadalmi előítéletekkel párosulva — a mereven konzervatív, sőt reakcionárius gondolatot, amelyet gyakran összetévesztenek az arisztokratizmussal, de amely soha sem azonos ezzel.

Vegetatív tulajdonságai következtében jut az arisztokratikus ember olyan közelségbe a dolgok kezdeteivel és végkifejletével; ezek a tulajdonságok teszik szervessé fejlődését és szétbomlását is; és ezeknél fogva érzi magát olyan közvetlen viszonyban a halállal. A családi hagyomány és az ősök kultusza, amely folyton emlékezteti őt az élet elmúlóságaira, egyúttal megadja neki az alapot is, amelyen állva kritikusan pillanatokban habozás és kalandorság nélkül teljesítheti kötelességét és amely képessé teszi nemes gesztusra a halál előtt.

Biztos gyökereire támaszkodva a szellemi arisztokrata mindig olyan milieube kerül, amelyet lényegileg a magáénak mondhat és biztos talajon mozogva ez a talaj — egy időn és egy fajon belül — mindig ugyanaz marad az egy társadalmi rétegből származó arisztokratikus férfiak számára: keretek, amiket család, hagyomány, történelem, szokások határoznak meg. A primitív arisztokrata — a földművelő paraszt — számára ez a talaj a két kezével vájt és ősei vérével öntözött barázda lesz. Keretének multja és multjának kerete minden arisztokrata számára az első premisszák: ezekből következnek szellemi élete és érzelemvilága is. A tükör, amelyben Metternich a reichstadti herceg elé varázsolta multjának fantomjait, valamennyire mindig jelen van azok előtt, akik arisztokratának születtek, mert — szerves létezők mindenekelőtt — sohasem tudnak szabadulni a tudatos vagy tudattalan emlékektől, fajuknak ettől az értékes örökség-terhétől.

Az arisztokratikus lény kétségtelenül korlátozott ember és mindig az is lesz, ha összehasonlítjuk azokkal, akik zseniális, fiatalos könnyedséggel tudnak újat alkotni. Korlátozott ember, de olyan, aki bizonyos módon vagy mindig cselekszik, vagy sohasem fog csele-

kedni. Ösztön-ember, aki a reflexmozdulat könnyedségével és gyorsaságával ítélkezik emberek és dolgok fölött: ez adja meg neki a nagy megpróbáltatások és igazi veszedelmek pillanatában a parancsnokság átvételének képességét, a könnyebben hajló, kevésbé korlátozott és lelkesülőbb férfiak fölé is emelkedve . . .

Az arisztokrata másodlagos, de lényeges vonása, bármely rétegből eredjen is, az a mód, ahogyan megjelenik az emberek előtt. Megkülönbözteti őt bizonyos dignitás és a közvetlen érintkezés érzéke (*Unmittelbarkeitssinn*), amely összeköti mindennel, ami élő, emberrel, állattal vagy növényi lényvel. De nem szabad összetévesztenünk a nobilis és őszinte arisztokratát a *snoob*-bal, aki modorával vagy külsőségeivel arisztokratának akar látszani. Az arisztokrata, bárminő milieuból származik is, mindig megőrzi kapcsolatát múltjával és ezzel a milieuvél. Nem szakítja el sohasem a múltjához fűző szálakat és mindenekfölött, óvakodni fog attól, hogy a született arisztokrata benyomását keltse, ha több annál: ha szellemi arisztokrata.

Vállalva a heves ellenvélemények kockázatát is, bátor vagyok kijelenteni, hogy az arisztokrata — fölfogásom szerint — vallásos lény. Mint szervesen kifejlődött társadalmi ember, fajának fölemelkedésében lényeges rész, szellemi összekötő-kapocs mult és jövő között, továbbá mint földben-gyökerező, a természetben, természeti tünemények és természeti szépségek közvetlenségében növekvő lény: erősen, sőt gyakran primitív módon is, hinni fog egy Isten létezésében és a formák, korlátok iránti előszeretete úgy fogadja el a vallást, mint egy kultuszt, amely közvetítőül szolgál arra, hogy a természetfölöttiséggel való kapcsolatát kifejezésre juttassa.

Az arisztokrata igazi lényegét azonban a mások életével való kapcsolatai teszik. Mennél jobban hangsúlyozza a modern fejlődés a magánéletben a gazdasági állapot fontosságát, mennél inkább a természetes egoizmus kerül az emberi élet központjába, annál fontosabb, hogy az arisztokrata olyanvalaki legyen, aki uralkodik az érdekei fölött és nem az érdekeinek uralma alatt él. Nem a lemondás életbölcseletére vagy valami kolostori eszményre akarok ezzel célozni, csupán azt óhajtom hangsúlyozni, hogy az Isten és önmaga iránti felelősség tudata morális és gondolkozó lényvel veleszületik, és hogy ez a felelősség az általános érdekű eszméssel szemben is megvan az arisztokratában, aki elválasztja ezeket az eszméket az anyagi élet magánérdekeitől. Ez az anyagi élet az arisztokratánál a legcsekélyebb fontossággal sem irányíthatja azokat az elhatározásokat, amelyek másokhoz való viszonyát kialakítják, vagy pedig az élet alapvető kérdéseiben állástfoglalnak. A kötelességért rajongva, nem pedig a sikerért, szolgálni, nem pedig élvezni akarva, az arisztokrata megfékezi a hiúságát és nem ápolja a bosszút; vagy legalább is nem mutat haragot és igyekszik bosszúságát fékezni. Alacsony meggondolások nem akadályozzák őt hibája fölismerésében, de abban sem — és ez több az előbbinél — hogy a mások igazát fölismerje. Örvendezni fog, ha eszméit mások diadalra viszik és semmiféle hátsó gondolat nem nyomja el benne az úgy érdekét.

Az arisztokrata érzi, hogy *képességénél fogva* van tekintélye, — szándékosan nem mondtam többszámiban „képességeket“ — nem pedig azért, mert hatalomhoz jutott; tudatában van a saját értékének és annak a fontosságának, amelyet tevékenysége a nemzet életében betölt, anélkül, hogy ezt a misszióját a szellemileg és erkölcsileg alatta állóktól kapta volna. Önmagából veszi a felelősség köteletségét, amely nem csupán önmaga előtt kötelezi — ez az a kötelesség, amelyet a modern ember, a tömeg része és gyermeke, mindinkább elhárít magától, megosztva a felelősséget a hozzá hasonlókkal — hanem egy magasabb felelősségre készíti másokkal szemben is. És ezt a felelősséget elsősorban a nemzeti élet folytonosságával és az általános, jótékony eszmék fejlődésének normális fejlődésével szemben érzi.

Ő az egyetlen ember-típus, amely uralkodik a haladás fölött, nem pedig rabszolgája a haladásnak; mert korlátozza a haladást, olyan formákat adva neki, amelyek egyedül alkalmasak arra, hogy megtartsák a kapcsolatot haladás és a haladást előidéző emberek és okok között. De egyuttal ő az az ember is, aki — évszázados tradíció tapasztalataiban szerzett intuíciójával — odamondja azoknak, akik a változás elkerülhetetlensége után az újnak sérthetetlenségét is proklamálják, hogy „Ne tovább, uraim!“

Elvégre is, az arisztokrata az a férfiú, aki egy fajnak, vagy inkább nemzetiségnek, *összefoglalása*, még pedig nem alkotó zsenijénél fogva, hanem azért, mert az ő öröklöttsége és intuíciója biztosan őrzi és továbbhagyományozza a multnak időálló, szent eszméit.

*

Az arckép, amit most az arisztokratáról rajzoltam, részben csak eszményképet jelöl és célt fejez ki: célt, amely felé törekedni kell, hogy ez a típus a nemzeti állandóság alapja és oszlopa lehessen.

Ilyenformán tehát felfogásom szerint a kultúra arisztokratikus koncepciója az arisztokrata előtt — az élet nagy elveit szem előtt tartva — nem más, mint: természetes fejlődés és a dolgok állandósága. Ami az emberi tulajdonságokat illeti, az arisztokratikus kultúra az egyensúlyozottságban, harmóniában, lényeges, de ösztönös korlátozottságban áll. A magán- és közéletre vonatkoztatva pedig: felelősség és érdek nélküliség.

Nem kétséges, hogy minden általános eszmének vannak hanyatlási korszakai. Ilyen hanyatlást élt meg az arisztokratikus eszme a mult század közepétől a világháború kitöréséig. Ebben a korszakban egyszersmind sok régi család is erkölcsileg és anyagilag lejtőre jutott: olyan családok, melyek ezekben az időkben szinte kizárólagosan képviselték az arisztokrata ideált. De vannak eszmék, amik túlélnek az emberiség fázisait és amiket olyan emberek képviselnek, akiknek lényegük az illető eszme: az ilyen eszmék regenerálódó képességgel bírnak és ujja is szülehetnek, ha bizonyos fokig módosulnak. A háború utáni korszakot úgy látom, hogy hajlik az arisztokratikus eszmény felé. Ez a tendencia különösen a szellemi *élite* kö-

rében található, amely mindjobban érdeklődik a kérdés iránt. Viszont azt látjuk Európa több országában, hogy régi családok, melyek eszméiktől roskadozva szinte már elejtették ezt a terhet, új erőre kapnak és munkához látnak, hogy elfoglalják helyüket a század eleven tényezői között. És minthogy az arisztokratikus kultúrát minden korban a kiváló jellemű és önfeláldozó férfiak fejlesztették ki, ma is ugyanígy fog történni és az arisztokrata lelkek folyton növekvő száma lesz előidézője a kultúra-eszmény újjászületésének.

Az arisztokratikus kultúra fontosságát azoknak az embereknek a súlya adja, akik arisztokrataként gondolkoznak és ennek a kultúrának szerepét az a befolyás határozza meg, amit az arisztokraták a kor eszméire és eseményeire gyakorolnak.

Az arisztokrata lélek — magában hordva tekintélyének forrását, felsőbbségének és küldetésének tudatában — az eseményekkel, egyéni érdekekkel és külső hatásokkal szemben nagyobb szabadságot rezervál magának, mint azok, akik lelkileg csupán részei egy tömegnek. Ezt a tömeget — ma inkább, mint valaha — az események hányják-vetik, mialatt az arisztokrata megáll magában és távolról tudja szemlélni a tömegmozdulatokat. Képes rá, hogy távortartsa magát olyan eseményektől is, amelyek személyesen érintik.

A közéletben és a magánéletben az ilyen férfi nemcsak a felelősség terhét tudja viselni, hanem a népszerűtlenségét is, amely bizonyos általános és önzetlen eszmékkel jár. Szolgálni fogja ezeket az eszméket a közvéleménnyel szembehelyezkedve is, szeme előtt tartva a morális fejlődés érdekeit. Másrészről viszont ő lesz az, aki napjainkban a legeredményesebben tud ellenállani azoknak a mindinkább növekvő tendenciáknak, amik a felelőtlenségbe torkolnak. A demokrácia dekadenciája és az adminisztráció túltengése a frázis felelőtlen uralmához vezetnek vagy pedig ahhoz a másik felelőtlenséghez, amelynek neve: a névtelen bürokrácia. Mindakettő, következményeiben, a közvélemény legcsekélyebb fuvallatától is függővé teszi képviselőit, ez a közvélemény pedig nem kvalitatív, hanem quantitativ egység. És az ember szolgája lesz a gépezetnek, amely fölött elvesztette az uralmat.

Az arisztokrata lélek, felsőbbége és felelőssége tudatában és kiválóságába vetett hitével, talán kevésbé demokratikus lesz, ha azt a módot nézzük, ahogyan tekintélye eredetéről vélekedik, vagy amiképen a hatalomra tör. De ennek a hatalomnak gyakorlásában teljességgel demokratikus, mert teljességgel felelősnek érzi magát, nem ugyan a túlzásokkal, de mindenesetre a szellemi erők valóságával szemben.

Továbbá: az arisztokrata utolsó védőbástya korunkban az *uniformizálódás* hulláma ellen, amely New-York-ból vagy Moszkvából elárasztani akarja Európát, gyáripari ember-modellé formál bennünket és stereotipizálja munkánkat és élvezeteinket, lelkünket és irodalmunkat, szerelmünket és öltözködésünk formáit . . . Nem hiszem, hogy volna közöttünk valaki, aki ne borzadna vissza az ilyen egyformaságtól és aki nem hinné velem együtt, hogy az európai kultúra lényege éppen a végtelen sokféleség-

ben nyilvánul, amely országról-országra, sőt városról-városra változik s amely ennek a kultúrának igazi jellegét és ízét megadja.

Az arisztokrata, mint képviselője egy bizonyos fajnak, nemzetnek, országnak, kultúrának, vagy valamely talajon fejlődött hagyománynak: természetesen akadályként áll az uniformizálódás útjába. Hiszen egész lénye nem más, mint egy eszme-differenciálódásnak eredője, amely egymásután következő generációk munkájával jött létre.

Fontos dolognak tartom, hogy az arisztokrata gondolat létezzék és megszakítás nélkül képviselve legyen. Lényeges szükséglet tehát, hogy mindig legyenek arisztokrata lelkek, akik — például napjainkban — pusztán jelenlétükkel is mérsékelni tudják a kvantitatív kultúra zuhanását.

*

Mielőtt befejezném fejtegetéseimet, szeretném határozottabban is megjelölni azt a missziót, amit az arisztokrata a népek — nemzetközi és nemzeti — életében betölthet. Ez a misszió legelőször is abban áll, hogy az arisztokratizmus a dolgok általandóságát képviseli és a nemzeti életet a szerves fejlődés alapjára helyezi: ez a szerves fejlődés pedig még a zseniális eszmékkel is szembehelyezkednék, ha a zseniális eszmék nem értek meg arra, hogy kifejezzék a nemzet egyéniségét. Az arisztokratizmus képviseli egyúttal az általános érdekű gondolatokat is, valamint a nagy összefüggések ügyét, azt, amit a német a *grosse Zusage* néven hänge névvel jelöl és amit franciául *interdependance des idées* entrelles kifejezéssel lehetne lefordítani.

A nemzeti életben a szellemi arisztokraták képviselik a nemzetiség érdekeit olyankor, amikor ez a nemzetiség túlmegy az állam határain és ők képviselik a nemzet-állam érdekeit olyankor, amikor a nemzet-állam túllépi a nemzetiség határait: képviselik pedig az egyéni érdekekkel szemben, sőt az egyébként jogos egoizmus ellenében is, ha ez az egoizmus veszélyezteti az általános érdekeket. Az arisztokratáknak kell képviselniük ezenkívül még a békülékenységet és kiegyenlítés eszméjét is, a lehetőség határain belül. Ellenállnak és harcolnak ott, ahol a nemzeti élet valami olyan elvbe ütközik, amely nem felel meg lényegének.

Az arisztokrata misszió a nemzetközi életben is jelentkezik, sőt kell is jelentkeznie. Jellegét röviden a következőkben foglalhatnám össze. Az arisztokratának kötelessége, hogy sohase keresse az övéinek érdekét mások hatalmasabb érdekeinek kárára. Ez az elv megfelel a keresztény ideálnak, amely az emberek egymásközti viszonyát szabályozza. Csak ennek az elvnek az uralma biztosíthatja az igazság győzelmét és a népek közötti egyensúlyt. És ez a győzelem csak akkor lesz tartós, ha nem csupán a lobogó, de ellobbanó zseni képviselik, hanem olyanok is, akik magukban hordozzák alapjait mindannak, ami fajukban vagy nemzetükben az állandóságot alkotja.

*

Most már csak egy kérdést kell tárgyalnom. Milyen legyen a régi családból származó arisztokrata állásfoglalása az arisztokratikus

gondolat újabb képviselőivel és az arisztokratikus ideál újabb fejlődésével szemben?

A régi családból származó arisztokrata bizonyval mindenkor alatta marad kevésbbé differenciált milieuból származó társainak, ami az akarás erejét, a következetes célratörést és bizonyos ideák képviselését illeti. De — százados öröklöttsége és környezetének fejlesztő hatása alatt — felsőbbrendű lesz, ami az ösztönt, a *flair*-t, a dolgok helyes megtapintását illeti, vagyis mindazt, ami az arisztokrata lényéből *grandseigneur*-t csinál. Kötelessége lesz tehát — rendes munkájának teljesítésén kívül és a körülményekhez képest, amik osztályrészéül jutottak — keresni az összeköttetést mindazokkal, akik képességeiknél és hajlamuknál fogva hozzá hasonlóak és akik az arisztokrata ideál irányában óhajtják magukat fejldtetni. Csak a személyes érintkezés folytán és példaadással biztosíthatja bizonyos arisztokratikus hagyományok fönmaradását, megkönnyítve azoknak a képességeknek reprodukcióját, amiket értékeseknek tart és amiknek fön kell maradniok az emberiségben még akkor is, ha az utolsó született arisztokrata visszatér őseihez a földbe: a ráboruló rög csak akkor lesz könnyű teher számára, ha az eszme, amely ősi fajtáját fölfelé emelte, dacol az idővel és az ellentétes erök támadásával.

(Barcelona.)

Hunyady Ferenc gróf.